Concurs d'autobiografies lingüístiques 2016

les llengües de la meva vida

CNL de Barcelona

CONSORCI PER A LA NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

CNL DE BARCELONA

Aquesta publicació inclou alguns fragments de les autobiografies presentades per: Gabrielle Deakin, Javier Aparicio, Teresa Joana Baró, Feliciana Biete, Enric Boronat, Cristina Bucchi, Alcinoe Calahorrano, Carme Capdet, Felisa Capdevila, Paula Carolina Cardona, Julen Cobos, Catarina Costa, Simon Eder, Itziar Giménez, Orfelia Gómez, Olga Grodniewicz, Inge Heeringa, Mª Carmen Hidalgo, Gustav Johansson, Margarida Jové, Tigran Kareyan, María Argeme Lumbreras, Filomena Magne, María del Rosario Páez, Ángela Palacios, Alexandra Paspaladell, Yulia Petrova, Coline Rambaud, Maribel Rodríguez, Ramón Sánchez, Ivaylo Slavchev, Katia Ariana Torres i Luz María Urruchi.

Agraïments:

El CNL de Barcelona agraeix la col·laboració de tots els organismes i les institucions que han ofert premis als guanyadors del concurs. Auditori, Centre Artesà Tradicionàrius. CAT, Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, Cinemes Texas, El Born Centre de Cultura i Memòria, Filmoteca de Catalunya, Fundació La Caixa. CaixaFòrum i CosmoCaixa, Fundació Catalunya. La Pedrera, Fundació Joan Miró, Fundació Orfeó Català - Palau de la Música, Fundació Privada de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, Museu d'Arqueologia de Catalunya, Museu del Futbol Club Barcelona. Camp Nou Experience, Museu de Ciències Naturals de Barcelona, Museu d'Història de Catalunya, Museu Picasso, Museu de la Xocolata, Palau Güell, Reials Drassanes i Museu Marítim de Barcelona, Sala Muntaner, Teatre Lliure i Teatre Nacional de Catalunya.

Presentació

El Centre de Normalització Lingüística de Barcelona ha organitzat el Primer Concurs d'Autobiografies Lingüístiques "Les llengües de la meva vida", adreçat als alumnes de català i als participants al programa Voluntariat per la llengua durant el 2016.

Les autobiografies lingüístiques ens parlen de com, al llarg dels anys, els adults hem après llengües de maneres diferents (viatjant, per mitjà de les cançons, llegint, anant a classe, o bé estudiant de manera autònoma, per exemple) i de com tota aquesta experiència, que incorpora vivències i emocions, a més de petites i grans històries personals, contribueix a fer més efectius els nous aprenentatges.

A la majoria dels cursos de català, en algun moment del curs, ja es fa referència a les autobiografies lingüístiques; és una de les maneres que tenen els docents de posar en valor els coneixements i les competències lingüístiques dels aprenents, i és, alhora, una de les vies per facilitar-los l'aprenentatge del català. Amb el Concurs, que parteix, doncs, d'aquest treball que habitualment es fa a l'aula, hem volgut generalitzar i reconèixer el valor de l'autobiografia lingüística.

Aquest Concurs no hauria estat possible sense la decidida implicació de tot el professorat que ha incentivat la participació dels alumnes. Gràcies doncs a l'esforç dels docents, el Concurs ha estat un èxit de participació. S'han rebut 213 autobiografies: 172 són treballs individuals, i 41 són treballs de grup. Pel que fa a la categoria, 92 treballs corresponen a alumnes dels nivells inicial-bàsic-elemental, 108 als dels nivells intermedi-suficiència-superior, i 13 a participants al programa Voluntariat per la llengua.

El conjunt de les autobiografies lingüístiques que han participat al Concurs ens permeten conèixer una mica més la diversitat de llengües i cultures que conviuen a les aules de català i que són un reflex de la diversitat dins la ciutat.

Gràcies a tots els participants! Per raons d'espai, en aquesta publicació només hem pogut recollir alguns fragments d'entre tots els treballs presentats. Ens ha costat molt fer-ne la selecció per l'interès, la creativitat i la capacitat expressiva de les autobiografies presentades. Per resoldre aquesta limitació, posarem a l'abast de tothom una mostra ben significativa dels treballs presentats per mitjà del blog del Concurs[1].

Us animen a llegir-los, escoltar-los, veure'ls i gaudir-ne. De ben segur que no us deixaran indiferents.

Centre de Normalització Lingüística de Barcelona

«Si parles a algú en una llengua que entén, el missatge li arriba al cap. Si li parles en la seva llengua, li arriba al cor.»
Nelson Mandela

[1] http://blogs.cpnl.cat/autobiografies-linguistiques/

Dia Internacional de la Llengua Materna 2017
Cap a futurs sostenibles
a través de l'educació multilingüe

«La llengua materna, la de les primeres paraules i l'expressió del pensament individual, constitueix el fonament biogràfic i cultural de cada persona... El respecte per tots els idiomes és un factor decisiu per garantir la coexistència pacífica, sense exclusió, de totes les societats i, dins d'elles, de tots els seus membres.»

Extracte d'un missatge de la Sra. Irina Bokova, directora general de la UNESCO

L'any 1999, la UNESCO va declarar el 21 de febrer com el Dia Internacional de la Llengua Materna en reconeixement als estudiants i ciutadans bengalís que van morir tot defensant la seva llengua, el bengalí o bangla, l'any 1952.

Des del febrer de l'any 2000, arreu del món se celebra el Dia Internacional de la Llengua Materna amb l'objectiu de promoure la diversitat lingüística i l'educació multilingüe.

L'autobiografia lingüística

L'autobiografia lingüística és la descripció de les experiències d'una persona en relació amb les llengües al llarg de la vida: les llengües familiars, les llengües de l'entorn, les llengües apreses a classe, escoltant música, etc. D'alguna manera, l'autobiografia lingüística fa aflorar el bagatge lingüístic individual i l'aprenentatge de llengües al llarg de la vida. És a dir, permet descobrir què sap fer l'aprenent en cada llengua (parlar, escoltar, llegir i escriure) alhora que és una bona manera de valorar la competència cultural i el plurilingüisme.

Fragments d'autobiografies lingüístiques. Alumnes dels nivells inicial-bàsic-elemental

«Hola, soc la Cristina i la major part de la meva vida l'he viscut a la Regió de l'Araucana, al sud de Xile. Aquesta regió és molt especial perquè és on viuen la major part dels maputxes, que són el poble originari més nombrós del meu país. La llengua dels maputxes és el mapudungu, que vol dir «la llengua de la terra» [...]

[...] a Xile, però [...] si la sentís alguna vegada al carrer, no el sabria reconèixer [...] això es deu al fet que com a societat hem deixat el mapudungu de banda, hem ensenyat als maputxes a no valorar la seva cultura i, encara més, a sentir-se'n avergonyits. El que és estrany no és que un maputxe parli castellà, sinó que parli la seva pròpia llengua.

És per tot això que quan vaig arribar a Barcelona, em va impressionar tant que tothom parlés el català, i que el català estigués tan present en totes las activitats de la vida diària [...] Que avorrit seria un món en el que tots acabéssim parlant només en anglès i menjant hamburgueses!»

La llengua de la terra. **Cristina Bucchi Morales**

«La meva llengua materna és l'espanyol. Avui parlo anglès, alemany, una miqueta de quítxua i estic aprenent el català. Tot ho dec als meus pares, que des de petita em van inculcar la necessitat d'aprendre altres llengües.

[...] El meu pare parlava també una miqueta de quítxua [...] però mai el va aprendre a casa ni a l'escola, a causa de la nul·la identitat que tenim a Lima respecte a la llengua dels inques, la dels nostres avantpassats. [...] sempre ens repetia que aquesta era la llengua dels nostres orígens i que recuperar-la algun dia depenia també de nosaltres.

[...] avui aprenc amb il·lusió la meva quarta llengua. I em reafirmo en la idea que aprendre una nova llengua és obrir-se a un nou món, és tenir l'oportunitat d'aconseguir un intercanvi de cultures que d'una altra manera seria inviable. Avui aprenc el català i el meu pare ja no està amb mi, però sí el seu record: "mantenir viva una llengua depèn també de la seva gent".»

La meva història entre llengües. **Katia Ariana Torres Iturrizaga**

«[...] vaig començar a estudiar anglès com a primera llengua estrangera. Quan era una nena, tenia un petit defecte de parla, bastant comú a Polònia: papissotejava. [...] quan vaig adonar-me que no papissotejava gens quan parlava en anglès, em vaig enamorar d›aquesta llengua i vaig estudiar-la.

[...] mai havia pensat que algun dia podria viure a... Barcelona. Com de costum, la raó per la qual em vaig traslladar a Barcelona va ser l'amor!.... mai havia pensat que podria aprendre tant en tan poc temps! El català m'agrada moltíssim [...]»

No papissotejo gens quan parlo en anglès. La meva autobiografia lingüística. **Olga Grodniewicz**

Les llengües a la meva vida. **Hal, Demei, Yong, Hui, Huihua, Jindong, Xiaoyong, Guang, Lixin, Man, Yufen i Min.** **Primer premi de la categoria inicial-bàsic-elemental, en la modalitat col·lectiva**

«*Quit Playing Games with my Heart* (1997 – 1998, l'anglès). A Sevilla, al meu institut... Vaig descobrir que hi havia un món diferent, en una llengua que no tothom podia parlar. Però jo era bona en això. No podia parar de ser feliç en una llengua que no era la meva, que em proporcionava l'autoestima que la meva llengua em negava [...]

Wo (2001 – 2002, el xinès). [...] vaig matricular-me a xinès. Novament, vaig sentir la passió d'una nova llengua i del poder de la comunicació, perquè una llengua t'ajuda a parlar amb altra gent, i a més a més, t'ajuda igualment a parlar amb tu mateix des d'un nou angle. Wo amb la tonalitat adequada vol dir "jo". I puc dir que hi ha tants "jos" dins nosaltres com llengües aprenem.

Saudade (2003 – 2004, el portuguès). [...] Fer l'Erasmus a països llunyans [...] me'n vaig a Portugal! Sí, aquí al costat. El destí que ningú volia, [...] em va obrir les portes d'un món molt proper però molt desconegut, llibres de Saramago que parlaven de la vida, aventures i sentiments [...] i que em fan comprendre de debò la *saudade* [...]

Propera parada la Lluna (2004 – 2016, el català). [...] vaig arribar a Catalunya per fer l'últim curs dels meus estudis de Traducció. [...] I aquí estic, embolicada en paraules que em fan viure enamorada d'una nova llengua, una nova cultura i un nou jo.»

***Paraules.* María del Rosario Páez. Primer premi de la categoria inicial-bàsic-elemental, en la modalitat individual**

«Vaig dir les meves primeres paraules en francès, vaig estudiar en anglès, m'he enamorat en català i ric en castellà.

[...] les llengües que parlo, o que parlo només una mica, diuen moltíssim de la meva història. Algunes paraules ... em fan recordar les persones que vaig conèixer i algunes expressions em fan tornar a enamorar-me de les persones que estimo.

Crec que aprendre un nou idioma és com una gimnàstica: el cervell s'acostuma a aprendre i ho fa cada vagada més ràpid. Però com la gimnàstica o qualsevol esport, s'ha de practicar: cada matí faig abdominals en francès, flexions en català, glutis en anglès i estiraments en castellà! [...]»

***La màgia de la comunicació.* Coline Rambaud**

Les autobiografies lingüístiques mostren la solidesa dels vincles amb la llengua materna

«Des de molt petita he viscut al costat de dues llengües: una de majoritària, el castellà, i una de minoritària, com és el basc. El castellà ha estat la meva llengua materna, la llengua de la meva llar si bé aquesta sempre ha caminat al costat del basc, idioma que he après des de petita al col·legi i que de forma conjunta han estat els meus pilars tant per entendre les diferències que existeixen entre les llengües majoritàries i les minoritàries [...]

Segons la meva experiència viscuda juntament amb les llengües, el saber idiomes no es tracta solament d'una qüestió de requesta de la societat; el coneixement que donen les llengües va més enllà d'un títol; t'ensenyen la cultura d'un poble, et fan veure i entendre la societat i el món amb ulls diferents. Per això crec que és molt important conèixer com més idiomes millor. Martin Ugalde deia: "la llengua és el vehicle de comunicació que va creant vincles entre els individus fins a crear la consciència col·lectiva del poble".»

Les llengües a la meva vida. **Itziar Giménez**

Fragments d'autobiografies lingüístiques. Voluntariat per la llengua

«Vaig néixer a Vilanova i la Geltrú. La meva família, tant per part de pare com per part de mare, eren catalans... tots havien nascut a Catalunya; per tant, les cançons de bressol que em cantava la meva mare per fer-me dormir i els contes que m'explicava la meva àvia eren en català.
[...] Als cinc anys vaig començar a anar a l'escola. La salutació d'"Ave María Purísima" que havíem de fer quan entràvem a la classe i la resposta de la professora, "Sin Pecado Concebida", em van fer pensar que aquella era la llengua que parlaven al Cel [...]
Quan escoltàvem la ràdio, tant era l'emissora que escoltéssim, tot era en castellà. Però quan es van posar de moda els concursos radiofònics es va tolerar que un cinquanta per cent de les actuacions es fessin en català. Jo actuava en qualitat de recitadora. La meva mare em llegia poesies en veu alta i jo me les aprenia de memòria; vaig guanyar primers premis en concursos de ràdio, i també feia teatre [...] Escrivia en castellà perquè quan intentava fer-ho en català feia moltes faltes d'ortografia i ho vaig deixar córrer.
[...] Per sort, les coses van anar canviant i el català va deixar de ser una llengua marginada.[...]»

Vivències d'una vilanovina entre dues llengües. **Carme Capdet**

«[...] Vaig néixer en una família russa-ucraïnesa, però la voluntat del destí ens va portar a l'Uzbekistan. [...] Només els uzbeks dominaven perfectament els dos idiomes; ells sí que podien canviar fàcilment entre el rus i l'uzbek.
La meva àvia era professora d'alemany... Quan vaig complir sis anys, havia desenvolupat força la capacitat d'explicar coses de la meva biografia en alemany. [...] l'anglès em va resultar més fàcil de pronunciar que l'alemany...El món de l'anglès em va semblar molt interessant [...]
Als nou anys la meva família es va traslladar a Rússia, a Moscou. [...]
Era estrany sentir-me russa entre altres russos. Resulta que pronunciava malament; tenia accent i posava l'èmfasi en síl·labes equivocades i tampoc no sabia el significat correcte d'algunes paraules russes [...]
Quan tenia 13 anys, els meus pares em va enviar, juntament amb la meva germana, a passar l'estiu a Ucraïna per conèixer millor els nostres parents ucraïnesos. [...] A través de les cançons, vaig descobrir la llengua ucraïnesa. [...]

Van passar deu anys sense novetats lingüístiques fins... un viatge d'una setmana a Espanya, a Màlaga. Espanya em va agradar de manera immediata [...] El que va passar entre jo i Barcelona, a la literatura romàntica s'anomena "amor a primera vista". [...] Durant els meus primers mesos aquí vaig llegir molts llibres associats a Barcelona. Vaig començar amb una guia turística i vaig acabar amb un llibre sobre la història de Catalunya. Fas aquestes coses quan estimes algú; vols saber-ho tot sobre l'ésser estimat... fa un any que estudio català. Encara estic al principi del camí cap a una nova realitat i un meravellós món paral·lel.
Spassiba (en rus). Rajmát (en uzbek). Danke (en alemany). Thank you (en anglès). Dyàkuyu (en ucraïnès);.Gracias (en espanyol). Gràcies/Mercès (en català)»

La meva història lingüística. **Yulia Petrova i Gabrielle Deakin. Primer premi de la categoria Voluntariat per la llengua, en la modalitat col·lectiva**

«La meva llengua materna és el neerlandès. Soc d'una ciutat neerlandesa al costat de la frontera amb Alemanya. Tot i això, no parlo molt bé l'alemany, però sí, estic aprenent a parlar el català. Quan la gent em pregunta per què, mai li dono la mateixa resposta. N'hi ha tantes! Però la que és a la base de totes és que el català em serveix per conèixer millor la cultura catalana, des de dins. No només per parlar amb la gent, sinó per entendre-la de veritat. Les llengües tenen la força de fer-nos conèixer el món del nostre entorn i de descobrir les altres cares de la nostra pròpia personalitat.

[...] A la universitat no vaig tenir la possibilitat d'estudiar el català, llavors ho vaig fer de forma autodidàctica, amb ajuda dels meus coneixements del castellà, el llatí i el francès [...]

Curiosament, va ser justament estudiar Filologia Hispànica i venir a Barcelona el que em va portar a la decisió de fer-me professora d'anglès. [...]

Ara que visc aquí tinc l'oportunitat d'utilitzar el català de forma pràctica cada dia. Les classes a la universitat, la gent al carrer, els diaris, la tele... El català és a tot arreu. [...] És divertit aprendre una llengua i al mateix temps fer amics i descobrir altres llocs de la ciutat.

L'any passat vaig fer classes de conversa de neerlandès a la Universitat i em va agradar moltíssim compartir la meva llengua, el meu món, amb els estudiants catalans.[...]»

Ets el que parles. **Inge Heeringa. Primer premi de la categoria Voluntariat per la llengua, en la modalitat individual**

«Vaig néixer a Huancavelica, ciutat petita encreuada a dins dels Andes del Perú, situada a 3.680 metres sobre el nivell del mar. La meva llengua materna és el castellà; [...] en aquesta regió del país es parla també minoritàriament el quítxua.[...] Em sap molt de greu no parlar en quítxua perquè és la llengua dels meus avantpassats [...]
Després, vaig aprendre l'anglès, quan anava a la universitat. Però no vaig tenir gaires oportunitats de parlar-lo i, per tant, se'm va oblidar aviat. Ara estic aprenent a parlar català, que és com una aventura en la meva vida. Aquesta aventura va començar justament poc temps després d'arribar a Barcelona. Em vaig apuntar a un curs d'acolliment lingüístic que no vaig poder acabar perquè vaig començar a treballar [...]
És així que vaig demanar una parella lingüística per tal de practicar i perdre la vergonya que em feia parlar en català [...] Sincerament, va ser una decisió molt encertada [...]»

Les llengües a la meva vida. **Luz María Urruchi**

Fragments d'autobiografies lingüístiques. Alumnes dels nivells intermedi-suficiència-superior

«Vaig néixer en una zona rural de Galícia i la meva primera llengua va ser el gallec. I és la que continuo parlant en l'àmbit familiar. En començar l'escola, però, el que havíem d'estudiar era el castellà [...] nosaltres vam continuar utilitzant el gallec per relacionar-nos, al pati [...] perquè era [...] en la (llengua) que millor sabíem expressar els nostres sentiments i formes de fer.
Tot just en complir quinze anys, amb la meva família, vaig venir a Barcelona. Jo tenia clar que volia aprendre el català, però no em va ser gaire fàcil... els meus començaments per parlar català no van ser fàcils...; quan no eres d'aquí et parlaven directament el castellà... Després va ser difícil canviar-ho. [...] De fet, em limitava a parlar (en català) quan anava a comprar, demanar una barra de pa i coses per l'estil. El problema el tenia quan em donaven conversa i jo no podia seguir-la.
[...] Amb el gallec vaig tenir la possibilitat de viatjar pel Brasil, i m'hi vaig entendre bastant bé [...] L'anglès i el castellà m'han servit, a part de per comunicar-me amb la gent, per treballar.
[...] poder-me relacionar amb la gent parlant el seu idioma ha estat, per a mi, un repte...»

El meu aprenentatge de llengües. **Maribel Rodríguez**

«Diversos són els homes i diverses les parles»
Salvador Espriu

«Em dic Alcinoe, i malgrat l'origen grec d'aquest nom, soc equatoriana, nascuda a Quito. La meva llengua materna és el castellà, el castellà equatorià, que té els seus modismes i està enriquit amb paraules derivades del quítxua. [...]
[...] El primer contacte que vaig tenir amb el català va ser evidentment a través de la música molts anys enrere. I va ser gràcies al Joan Manuel Serrat, que és un cantautor molt conegut i estimat a tot Amèrica Llatina, i a casa meva també. El seu àlbum *Mediterráneo* era uns dels àlbums que sonaven obligatòriament durant els viatges d'estiu cap a la platja. [...] en un concert va cantar *Paraules d'amor* acompanyat de la seva guitarra i... Em va encantar! [...] Qui m'hauria dit en aquell moment que 15 anys més tard comprendria bé tota la lletra i que podria conèixer molta més música en català. La vida és una caixa de sorpreses! I és així que ara vull aprendre el català. Vull aprendre sobretot perquè m'agrada, [...] Vull parlar en català... perquè m'he sentit ben rebuda a Catalunya. Vull parlar en català perquè el meu home és català i els meus fills són mig catalans i perquè ara, el meu cor, també estima en català.»

***Biografia lingüística.* Alcinoe Calahorrano**

«Una absència de dons, doncs, que em feia *no apta* per al ballet, ni per al piano ni per a la gimnàstica. Ni per a res d'allò en què despuntaven germans o amics. En una cosa sí que brillava, però: en anglès, la primera i única llengua estrangera que ens van ensenyar a l'escola.
[...] *Kartoffel*. Aquesta va ser la primera paraula que vaig saber dir en alemany. La *Kartoffel* em va captivar i vaig demanar als pares d'apuntar-me a una acadèmia per a aprendre l'idioma. Era, i vaig ser durant molts anys, la més petita de la classe [...]
El xinès fou l'idioma-sorpresa per a mi. No hagués pensat mai que acabaria dedicant-li temps (mai el suficient!) a estudiar aquest idioma, i encara menys que acabaria passant tres anys i mig a Pequín.
[...] El castellà no es parlava gaire, a casa meva. [...] Però em va caldre passar una temporada llarga a Cuba i a Colòmbia [...] per comprendre que: 1) allà, del castellà en diuen espanyol, i 2) que hi ha tants espanyols com països hi ha a Hispanoamèrica.
[...] Han passat quinze anys i he tornat a casa. Després de tantes voltes,

tants països i tants idiomes, l'enyorança de la pròpia llar ha estat més forta que la curiositat viatgera... La llengua pròpia, però, roman. Potser una mica forçada després d'anys de no fer-la servir diàriament, però vull fer-ne un nou repte: polir de nou el meu català, tornar-lo a conèixer i aprofundir-lo. Conèixer altres llengües és important; conèixer millor la pròpia és imprescindible.»

Com si em parlessis... del món!! **Teresa Joana Baró**

«Em dic Alexandra i sóc de Grècia. La meva llengua materna és el grec però, com que vaig néixer a un poble petitet de l'illa de Lesvos, també parlo el dialecte del meu poble. [...] vaig continuar els estudis a la universitat, a la facultat de Filologia Anglesa i, més tard, vaig treballar com a professora d'anglès.

[...] Ara fa cinc anys que visc a Barcelona... Quan vaig arribar a Barcelona, no parlava ni el català ni el castellà però, com que ja sabia parlar portuguès, m'espavilava amb un "portunyol" inventat: una mescla de portuguès i espanyol. Al cap de poc temps, però, vaig començar a parlar el castellà sense problemes. [...] Mentre feia el màster, em vaig inscriure al curs bàsic de català al Consorci. Allà vaig fer els primers passos i em va donar l'impuls per començar a utilitzar el català en el meu dia a dia... Actualment, en un dia normal, utilitzo més el català que el grec o l'anglès. En un dia puc parlar en català amb la meva parella, en castellà o anglès amb els amics i els companys de feina, en grec amb la meva família, llegir un llibre en català i un altre en anglès, fer una classe de capoeira en portuguès, veure una pel·lícula en anglès amb subtítols en castellà o escriure al mur del Facebook en quatre idiomes diferents perquè tots els amics puguin entendre el missatge. I m'encanta!

[...] Tots aquests idiomes que he après o he intentat aprendre, han deixat el seu segell en el meu creixement personal, perquè una llengua... és la manera més directa de conèixer la cultura i la història d'un país, d'apropar-te als seus habitants, i guanyar la seva confiança i amistat. És la manera de començar a formar part de la societat on vius, en totes les seves vessants.»

Viatjar amb les llengües. **Alexandra Paspaladell**

«[...] El meu naixement augurava un monolingüisme agut. No es preveia cap mena de necessitat que parlés d'altres llengües si seguia la tradició de viure, fer família i arrelar al lloc que em tocava. A tot estirar, podia convertir-me en una experta dels diversos accents i entonacions característics de les diferents zones. [...]
Però aquest destí lingüístic lineal va canviar. [...] anys després ... (amb) una nova amiga andorrana que parlava no només castellà i francès sinó també català, vam anar al poble on la seva parentela passava els estius. Allà es trobava amb amics gallecs, bascs, catalans, i també d'altres llocs del món. Em va impressionar i marcar molt la fluïdesa amb la qual allí parlaven uns amb els altres, barrejant llengües amb plena llibertat i sense cap prejudici. Va ser aquesta sensació d'alliberament respecte a l'ús de les llengües que em va motivar a estudiar la carrera en un lloc on es parlés un idioma diferent del meu; vaig desitjar anar a Barcelona. És així com va començar la meva relació amb el català.»

***Les llengües a la meva vida.* Ángela Palacios**

«Vaig néixer a la segona nació amb més quantitat de castellanoparlants d'aquest planeta, al país de les seixanta-cinc llengües indígenes i dues de criolles... Vaig néixer a Colòmbia. Tot i haver nascut al país de les seixanta-cinc llengües indígenes... [...] L'entorn idiomàtic que em va veure créixer estava conformat per només colombians que parlaven l'espanyol [...]
Vaig arribar a Barcelona un setembre de fa dotze anys. No acabava d'entendre que arribava a un país diferent, amb una història, amb una llengua, amb una cultura pròpies. [...] Com a immigrant que encara no ha arribat a la destinació final, visualitzo el futur i me l'imagino vivint fora de Catalunya. Llavors em pregunto: què passarà amb el català, llengua que amb tant d'interès he estudiat i viscut i que també parlen els meus fills? [...] A Barcelona m'he fet adulta, he sigut mare. A Barcelona he estudiat i he descobert universos molt interessants. He conegut gent d'arreu del món. He sigut feliç i he sigut feliç en català. [...] No ha sigut fàcil, però ha sigut en català. El català sempre formarà part de la meva vida!»

***He sigut feliç. He sigut feliç en català.* Paula Carolina Cardona**

«Diuen que és la més antiga d'Europa, l'única llengua preindoeuropea que es manté viva, i encara que hi ha moltes teories sobre la qüestió, ningú sap d'on ve.
Jo vaig tenir molta sort i no vaig haver d'anar gaire lluny per trobar aquest tresor. Quan vaig néixer ma mare me'l va donar i el món es va omplir de paraules tan velles com els arbres i la terra. Paraules que sempre van estar allà, com pedres al fons d'un riu, arrodonides al llarg de milers d'anys de parla.
Al meu pare li van prendre aquest tresor quan era petit. L'avi havia perdut la guerra i el dret a parlar al seu fill en eusquera [...]
Hi ha gent que em pregunta per què vivint a Barcelona els parlo en basc als meus fills. Jo els contesto que en la meva família l'èuscar ja es va perdre un cop perquè els que el coneixien no el van poder parlar, i que no vull que es perdi una altra vegada perquè els que el coneixem no el parlem.»

***Paraules i pedres.* Julen Cobos. Accèssit de la categoria intermedi-suficiència-superior, en la modalitat individual**

«Vaig néixer a Leiria, Portugal, a casa meva només es parlava el portuguès. El primer contacte amb llengües estrangeres va ser a cinquè, amb l'anglès. El francès apareix a setè, però només el vaig estudiar dos anys. [...]
A la universitat vaig descobrir el castellà. [...] El català va aparèixer a l'octubre de 2014, dos mesos després d'arribar a Barcelona. No coneixia cap paraula en català. Zero. Primer el bàsic, després l'elemental i ara l'intermedi.
És la primera vegada que aprenc una llengua estrangera amb professores nadiues i també és la primera vegada que aprenc una llengua estrangera vivint al seu país. Aprendre és viure la llengua.»

***Submergir-se i gaudir.* Catarina Costa**

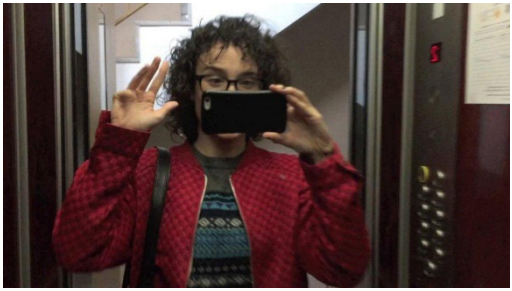

***Les llengües de la meva vida.* Ángela Fernández. Accèssit de la categoria intermedi-suficiència-superior, en la modalitat individual**

«[...] Segons la meva experiència, per aprendre qualsevol d'aquestes llengües (búlgar, rus, anglès, castellà i català), ha estat essencial escoltar, llegir, parlar i escriure. [...]
Totes les llengües que he estat aprenent m'han aportat alguna utilitat al llarg del temps, tant en l'àmbit personal com en el professional. M'han fet passar estones agradables. Sovint han estat la clau per obrir les portes per a la comunicació. Han estat valorades en el món empresarial i també han representat un avantatge en les meves relacions socials. [...]
"L'important del viatge no és el destí, sinó el camí"...»

Autobiografia lingüística. **Ivaylo Slavchev**

«Vaig néixer en un petit poble al nord d'Itàlia a finals dels anys 70. Una Itàlia no gaire italiana, és a dir al Tirol del Sud, on es parla principalment l'alemany i més concretament un dialecte tirolès que realment poc té a veure amb l'alemany estàndard que apreníem a l'escola, on totes les assignatures es feien en alemany –menys l'assignatura d'italià, que vaig començar a aprendre als 6 anys.
[...] La vida m'ha ensenyat que no és suficient saber parlar bé una llengua sinó també tenir el coneixement de les circumstàncies culturals dels altres. Aprendre català vivint a Catalunya és un altre pas cap a aquesta competència intercultural.»

Autobiografia lingüística d'una expatriada. **Simon Eder**

«Qui no coneix llengües diferents
no sap res de la seva pròpia llengua»
Johann Wolfang von Goethe

«...Sempre m'havia imaginat vivint als Estats Units o a Anglaterra [...] però un dia sense pensar-ho i de cop i volta em vaig trobar en mig de Tòquio [...] Sentia japonès a totes hores i per tot arreu: mentre treballava, quan estava veient la televisió, quan escoltava la ràdio... Per tant, vaig començar a estudiar-lo... Fins arribar al punt que vaig pensar en japonès. No hi havia ningú amb qui pogués parlar en castellà i pràcticament em vaig oblidar de parlar la meva pròpia llengua [...]
Al cap de dos anys, el meu marit i jo vam anar a viure a Barcelona, on

vivia la meva mare. I una altra vegada, em trobava en un país on mai havia pensat anar. Quan vaig arribar, de seguida em vaig adonar que s'hi parlava una llengua que mai havia sentit: el català. Perdoneu, però encara no us he dit el meu nom. Em dic Orfelia, i soc mare de set fills. Aquest any he decidit posar-me a estudiar seriosament català, després de setze anys vivint a Barcelona. No ho havia fet abans ... em pensava que tothom es riuria de la meva pronunciació.
[...] els meus fills ... estan molt contents que l'estigui estudiant [...]»

Les llengües que mai hauria pensat aprendre. **Orfelia Gómez**

«Soc suec. Creu-me, em sento suec. No obstant això, si fes una llista dels idiomes que parlo amb més freqüència, el suec ocuparia la tercera (o ara que dedico tantes hores al català: la quarta) posició. No m'identifico amb cap idioma en concret. Els idiomes són eines per comunicar. El que és més important, per a mi, són les persones que m'han motivat per estudiar les llengües de la meva vida.
[...] Als deu anys vaig començar l'anglès. Normal. No puc dir que m'agradés. Després, l'alemany. Millor, però difícil. Passaven els anys i, quan estava a punt d'acabar l'escola secundària, la meva professora d'alemany va repartir un fullet amb el títol "Els idiomes obren portes". [...] Vaig arribar a Alemanya i va ser una passada! [...] Genial! Només podíem parlar en alemany.
[...] La decisió d'anar a Barcelona va canviar la direcció de la meva vida. Hi havia vingut per estudiar castellà. Va anar molt bé i la veritat és que no era gaire complicat... Abans de pensar de venir a Barcelona, no sabia que hi parlaven català. Soc un ignorant?...
[...] Escrivint aquest text, veig com un idioma, que no m'importava gaire fa vint-i-cinc anys, s'ha convertit en un idioma molt important i que domino, en part, gràcies a persones que estimo. I el català, què? Després de tants anys a Catalunya, em feia vergonya no parlar-lo. [...] Però... Fins i tot, considero Barcelona casa meva. A més, com em va dir la meva àvia, la saviesa no pesa gens.
L'any passat vaig començar el català. Ara que en parlo una mica, veig com s'està obrint una porta nova. Les cares de les persones canvien quan canvio jo al català. Connectem d'una manera distinta. A més, començo a veure els matisos i els colors de la llengua. M'agrada. M'agrada molt.»

Les llengües de la meva vida. **Gustav Johansson. Primer premi de la categoria intermedi-suficiència-superior, en la modalitat individual**

Relat col·lectiu d'un curs de suficiència. **Primer premi de la categoria intermedi-suficiència-superior, en la modalitat col·lectiva**

«El català sempre ha estat la meva gran assignatura pendent. Jo soc nascut a Barcelona i la meva llengua materna és el català, però a causa de la meva minusvalidesa auditiva mai havia pogut aprendre'l. Per aquest motiu, i ja d'adult, vaig decidir inscriure'm al CPNL i fer cursos de català.
[...] El millor moment de la meva joventut va ser l'any 1992, quan vaig apuntar-me com a voluntari als Jocs Olímpics de Barcelona. Vaig ser voluntari olímpic a l'àrea de la vall d'Hebron. Vaig treballar com a responsable de les conferències de premsa postpartit... Els donava la informació parlant castellà i anglès.
[...] des del meu punt de vista, les llengües són molt útils... al llarg de la vida, i a més, és una gran experiència el fet d'aprendre-les.»

Javier Aparicio

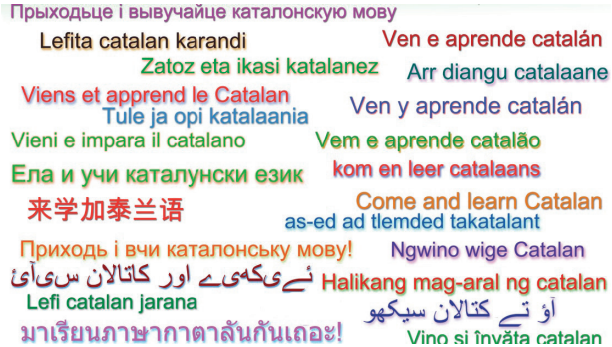

«Soc en Tigran, vaig néixer a Armènia, en una ciutat que es diu Erevan [...] la llengua oficial és l'armeni, la meva llengua materna. Des de molt petit vaig sentir parlar rus ja que tots els canals de televisió eren en rus. Llavors a poc a poc el rus es va convertir en la meva segona llengua.
[...]Fa vuit anys vaig decidir marxar del país i fer els estudis universitaris a fora. I quina sort que vaig escollir Catalunya. Abans d'arribar a Barcelona no sabia de l'existència de la llengua catalana (perdoneu la meva ignorància). I la primera cosa que vaig decidir va ser aprendre català, ja que no podia comunicar-me perquè tampoc parlava castellà. Em vaig matricular a cursos de català i a classe no entenia res [...]
[...] I ara puc dir que la meva segona llengua no és ni el castellà ni l'anglès ni tampoc el rus, sinó el català.»

Tigran Karekyan

«Em dic Filomena, vaig néixer a Bolívia i soc la germana del mig de cinc germans.
[...] Hi ha tres moments importants en la meva vida en relació a la llengua. El primer és a la meva família, a la meva terra. Els meus pares parlen el quítxua i l'aimara, a més del castellà. Però a mi només em van parlar en castellà [...]
[...] En una de las classes, el professor va dir, «es compta, se somia i es prega en la llengua materna». Això vol dir que, independentment del lloc on et trobis, al teu cor portes la llengua materna.
[...] I l'últim va ser quan vaig arribar a Barcelona, a la ciutat on visc des de fa tres anys. [...] "Si no puc viure al lloc que estimo, he d'estimar el lloc on m'ha tocat viure". Penso que aquesta és la clau i, ara per ara, em trobo molt a gust aquí. [...]»

Filomena Magne

«Jo soc l'Argeme i vaig néixer a Extremadura. Tota la meva família és extremenya com jo, i per això parlem castellà. El meu pare era emigrant; se'n va anar a Suïssa [...]
Quan tenia set anys el meu pare va decidir portar-nos a viure amb ell a Suïssa. Jo a la meva curta edat no entenia què volia dir això de ser emigrant fins que vaig arribar allà. [...] Al final l'italià va passar a ser el meu segon idioma, i amb el pas del temps vaig començar a entendre i a parlar una mica l'alemany i el francès.
[...] Des de fa tres anys visc a Barcelona. Ara estic en una nova etapa d'aprenentatge d'un nou idioma, el català...I vaig aprenent-ne i vaig pujant de nivell. El meu professor em diu que aprendre és com anar omplint un got. [...] També es va omplint de la confiança que em dona saber que ja sé expressar-me mitjanament bé en català.»

María Argeme Lumbreras

«Qui sap llengües,
a tot arreu es troba a casa»
Edmund de Waal

«La llengua de la meva vida és el català. Els meus pares eren pagesos d'un poble de Tarragona. Es van desplaçar a viure a Barcelona després d'una gran gelada l'any 1956, que va fer malbé tots els seus conreus. [...] veníem d'un poble on solament parlaven en català; i en arribar a Barcelona i fer-ho en castellà gairebé tot, als pares els va costar molt adaptar-se a la nova situació.
[...] Jo sempre vaig parlar en català amb els meus pares i el meu germà, però als anys 60 i 70, en què vaig estudiar, la llengua emprada a escola era el castellà.
[...] La meva dona i jo ens vam conèixer parlant en castellà i vam decidir parlar en català entre nosaltres quan va néixer el nostre fill [...]»

Enric Boronat

«Em dic Ramón i vaig néixer a Barcelona. Els meus pares van venir d'un poble de Granada de ben joves, primer a Cornellà, i després a un barri de Sant Boi de Llobregat que es diu Ciutat Cooperativa. El meu cercle d'amistat a la infantesa —i, per tant, lingüístic— fins als catorze va ser castellà. Jugàvem tots al carrer i era molt estrany sentir parlar català.
[...] vaig anar a estudiar a Barcelona, a l'Escola de Treball, i va ser en aquesta escola que vaig començar a relacionar-me amb amics que tenien el català com a llengua materna i una de les assignatures que ens feien era el català; això va fer que digués les primeres paraules en català...
[...] Una vegada va començar la meva vida laboral, vaig continuar parlant el català amb els comercials, però només amb uns quants, perquè no era una cosa gaire habitual, i els companys de feina tots parlaven el castellà [...]
Fa tres anys que el català és la meva llengua principal, sobretot després d'apuntar-me l'any passat al curs de català. Diuen que mai és tard quan arriba, i he de dir que estic molt content d'haver fet aquest pas.»

Ramón Sánchez

«La meva llengua és el castellà. El meu entorn ha estat sempre en castellà: els meus pares són de Sòria, a la feina són de Badajoz i el marit és de Jaén... A l'escola l'educació era en castellà, i no teníem gaires possibilitats d'aprendre català.
Aleshores, de gran, he pensat que per què no aprenia la meva nova llengua. [...] Soc nascuda a Barcelona. Per això ara he decidit fer-ho.
[...] és bo conèixer llengües diferents.»

Carmen Hidalgo

«A casa sempre s'hi ha parlat català, d'ençà que vaig començar a parlar. El castellà el vaig aprendre també de molt petita, ja que a casa tenien botiga. Quan va arribar l'hora d'anar a escola, tot l'ensenyament va ser en castellà. Era així, com era; però al carrer es parlava més català que ara.
He de dir que jo estimo les dues llengües, i si sabés francès o anglès també les estimaria, perquè les llengües són l'ànima dels pobles [...]
Si tenim cura d'aprendre la llengua, podrem transmetre-la a tothom...»

Margarida Jové

«Soc filla de català i d'andalusa, nascuda el 1947. A casa sempre es va parlar castellà amb accent andalús. [...] Vaig començar a treballar en un despatx amb catorze anys i mai no em van demanar que parlés ni molt menys que escrivís en català. I així van anar passant els anys.
Va ser l'any 1963 que vaig conèixer el que ara és el meu marit, fill d'una família catalana. [...] Aleshores va ser quan vaig començar a conviure amb els dos idiomes. Em va costar molt començar a parlar-lo. Em semblava que tothom se me'n reia.
[...] Una de les millors decisions que he pres a la meva vida ha estat venir al CNL i fer el curs de català. Em sento satisfeta de poder expressar-me escrivint l'idioma que ara considero que és el meu... ens hem d'esforçar a fer tothom partícip del nostre idioma.»

Feli Biete

«Em dic Felisa i soc nascuda a Barcelona, de pare tarragoní i mare lleidatana; tota la família és catalana. El meu marit és d'Andalusia, tinc una filla i un fill. El meu marit sabia que jo sempre parlaria català amb els meus pares, i que si teníem fills també els parlaria en català. Li va semblar molt lògic, ell l'entenia però no el parlava. [...] Després comences a treballar, et cases, tens fills i continues treballant, et jubiles i és quan et pots dedicar a fer alguna cosa que enyores: aprendre a escriure i parlar bé el català. Jo no sabia escriure gens en català, per això em vaig apuntar al CPNL. Al principi ho vaig veure un món molt complicat, però el professor i els companys em van animar i estic orgullosa i contenta, i molt animada. El curs passat vaig superar el nivell intermedi de català (B2), per mi tot un èxit...»

Felisa Capdevila

Edició:
Centre de Normalització Lingüística de Barcelona –
Consorci per a la Normalització Lingüística.
Febrer de 2017

Revisió lingüística:
Xavier Pedregosa i García

Tiratge:
250 exemplars

Copyrights:
© Centre de Normalització Lingüística de Barcelona –
Consorci per a la Normalització Lingüística

Disseny, maquetació i producció:
Reprodisseny, SL

CONSORCI PER A
LA NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA

CNL DE BARCELONA